

Het is nog vroeg in de ochtend als de man zijn bed uitkomt en een blik naar buiten werpt. Er staat een harde wind en de lucht ziet donkergrijs. Nog half slapend trekt hij zijn ochtendjas aan en besluit de krant te halen.

Zich vasthoudend aan de leuning van de hardstenen buitentrapp, loopt hij naar buiten. De dreigende wolken manen hem tot spoed. Schuifelend beweegt hij zich over het klinkerpad richting postkastje. Het lopen gaat hem steeds moeilijker af. Ook zijn evenwicht laat te wensen over. Toen hij met die klacht naar de huisarts ging, werd hem een rollator geadviseerd. Hij had geknikt, maar ondertussen gedacht daar niet aan te beginnen. Wat zullen de mensen wel denken.

Een plotseling stevige hoestbui dwingt hem stil te blijven staan. Hij wacht even, maar als de eerste regen valt loopt hij weer verder.

Zodra hij is uitgehoest valt hem ineens de stilte op. Alleen het ruisen van de wind is te horen. Hij kijkt naar boven, waar de donkergrijze wolken nu zwart zijn gekleurd. Gehaast loopt hij verder en vloekt als de takken van een waterwilg hem in het gezicht snijden. De inmiddels striemende regen slaat het mos uit de voegen van de klinkers en vult de verhoogde borders met water. Hij verwenst zijn besluit de krant te willen halen. Terug gaan is dan al geen optie meer. Voorzichtig, en voor zover zijn wankele evenwicht dat toelaat, versnelt hij zijn

pas. Maar twee meter voor het bereiken van het postkastje moet hij dat bezuren. Uit het niets, zo lijkt het, raakt hij uit balans en smakt tegen de grond. Hij vloekt nogmaals. Tijd om erachter te komen waarom hij zo plotseling viel, krijgt hij niet. Zijn gezicht wordt hard tegen de straatklinkers gedrukt. Happend naar adem probeert hij zijn hoofd te bevrijden van de voet die het in gijzeling houdt. Iemand heeft hem bewust laten struikelen, dringt tot hem door. Iemand die hem wil beroven? Of erger? Een golf van woede en angst trekt door zijn lijf. Een moment later voelt hij de adem van zijn belager in zijn nek. Een adem waaruit een geur vrijkomt die hij herkent. Pogingen om hulp te roepen blijken tevergeefs. Uit alle macht probeert hij zich uit de greep te ontworstelen. Maar de strijd is oneerlijk. Zijn moordenaar is jonger. En bovendien veel sterker.

2

Als inspecteur Jillian Blom op het punt staat haar auto in te stappen, gaat haar telefoon. Ze legt haar schoudertas op de achterbank en diept het apparaat uit haar jaszak. Ze is laat. Te laat. Haar tien jaar samenzijn met Maarten was tot in de nachtelijke uurtjes gevierd.

Er waren vrienden uitgenodigd. De drank had rijkelijk gevloeid. Te rijkelijk. Ze had tot in de vroege ochtend met Maarten